

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/204/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204769
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3212204769.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35807598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36864421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 6C/313/2012-119 zo dňa 12. februára 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 385 eur a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Opakovaný návrh žalobcu na prerušenie konania vyhodnotil súd prvého stupňa ako nedôvodný a tento zamietol. Konštatoval, že obsahovo ide o totožný návrh, aký už raz žalobca v tejto veci podal, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté. Uviedol, že Občiansky súdny poriadok neupravuje výslovne postup súdu v prípade podania návrhu na prerušenie konania s rovnakým obsahom ako ten, o ktorom už bolo v tom istom konaní rozhodnuté, preto súd prvého stupňa považoval za potrebné o novom návrhu rozhodnúť. O návrhu na prerušenie konania nerozhodol súd prvého stupňa samostatným uznesením a nevyčkal právoplatnosť rozhodnutia práve z dôvodu rozhodnutia o predchádzajúcom návrhu na prerušenie konania, pretože odvtedy nedošlo k žiadnej zmene odôvodňujúcej predpoklad iného rozhodnutia. Aj v prípade, že by mal odvolací súd iný názor, takáto procesná situácia by bola reparaovateľná tak, že by odvolací súd zrušil, resp. zmenil výrok rozhodnutia o návrhu žalobcu na prerušenie konania a súčasne by zrušil ostatné výroky rozsudku. Podľa názoru súdu prvého stupňa treba vychádzať zo všeobecných zásad civilného konania, najmä zo zásady účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konania (§ 6 O.s.p.). V prípade podania ďalšieho návrhu na prerušenie konania s totožným znením nie je potrebné čakať na právoplatnosť rozhodnutia a súd sa môže s procesným návrhom vysporiadať v konečnom rozhodnutí, v rozsudku, s tým, že daný výrok má účinky uznesenia. Žalobca uviedol, že majetková škoda a nemajetková ujma vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 4Er/739/2010 spočívajúcom v tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol súd po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Súd prvého stupňa v zmysle § 115 ods. 1 O.s.p. nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie na deň 12.2.2014, na ktorom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu. Žalobca doručil

súdu prvého stupňa e-mailom dňa 11.2.2014 žiadosť o zrušenie pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu Slovenskej republiky. Poukázal na to, že o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v tejto veci právoplatne rozhodol Krajský súd v Trenčíne a v novej námietke zaujatosti žalobca neuvádzal žiadne nové dôvody na vylúčenie konajúceho sudcu, o jeho námietke súd nerozhodoval. Z dokazovania vykonaného listinnými dôkazmi mal súd prvého stupňa preukázané, že dňa 21.7.2010 podal žalobca ako oprávnený návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Exekútor požiadal súd prvého stupňa o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 8.9.2010. Exekučný súd dňa 22.9.2010 vydal poverenie na vykonanie exekúcie v časti uplatneného nároku a súčasne uznesením č.k. 4Er/739/2010-11 zo dňa 22.9.2010 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti o vymoženie istiny vo výške 542 eur, zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 892 eur od 21.10.2010 do zaplatenia a zákonného úroku vo výške 6 % ročne zo sumy 892 eur od 4.1.2010 do zaplatenia. Oprávnený podal proti rozhodnutiu exekučného súdu odvolanie, ktoré následne vzal späť. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 5CoE/423/2010-26 zo dňa 28.2.2011 odvolacie konanie zastavil. Uznesenie súdu prvého stupňa nadobudlo právoplatnosť dňa 20.10.2010. Súdny exekútor dňa 19.7.2011 vrátil poverenie na vykonanie exekúcie z dôvodu, že exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva ako aj trov exekučného konania.

Za aplikácie § 3 ods. 1 písm. a/, d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 písm. a/, b/, c/, d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012 a od 1.1.2013, § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.5.2010, § 103, § 104 ods. 2, § 154 ods. 1 O.s.p., dospel súd prvého stupňa k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Súd najskôr skúmal, či sú splnené podmienky konania aj vzhľadom na tvrdenie žalovaného, že vo veci konajúci súd nie je oprávnený skúmať prieťahy v konaní. Právnym základom nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. môže byť aj nesprávny úradný postup súdu, pričom tento môže spočívať aj v zbytočných prieťahoch v konaní. Pokiaľ sa žalobca domáha náhrady škody podľa citovaného zákona na základe nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v prieťahoch v konaní, je podľa názoru súdu prvého stupňa daná právomoc a príslušnosť okresného súdu tento nárok vecne posúdiť, prejednať a rozhodnúť o ňom. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozhodnutia vyporiadal s námietkami žalovaného o procesných nedostatkoch žaloby a o jej zmatečnosti. Poukázal na to, že žalobca nárok na náhradu škody skutkovo vymedzil a nie je potrebné, aby ho aj právne posúdil. Žalobca nárok v zásade vyvodzoval z toho, že rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo vydané po lehote stanovenej Exekučným poriadkom. Námietku žalovaného o nesplnení podmienky predbežného prerokovania nároku vyhodnotil súd prvého stupňa ako nedôvodnú. Podľa názoru súdu prvého stupňa ide v tomto prípade o taký nedostatok podmienky konania, ktorý je odstraniteľný a ktorý bol v konaní odstránený tým, že v priebehu konania uplynulo od prijatia žiadosti ministerstvo do dňa rozhodnutia súdu viac ako 6 mesiacov a ministerstvo v tejto lehote nárok žalobcu na náhradu škody neuspokojilo. Pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Z uvedeného dospel súd prvého stupňa k záveru, že nárok žalobcu je uplatnený pre nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch v exekučnom konaní. Vykonaným dokazovaním dospel súd prvého stupňa k záveru, že v exekučnom konaní nedošlo k žalobcom tvrdým prieťahom. Exekučný poriadok v § 44 ods. 2 v čase začatia exekučného konania stanovoval 15-dňovú lehotu iba pre udelenie poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Lehota stanovená v § 44 ods. 2 Ex. poriadku plynula od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nie od podania návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s výkladom žalobcu § 44 ods. 2 v spojení s § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v tom zmysle, že z 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie boli od 1.6.2010 do 31.5.2011 vylúčené len rozhodnutia rozhodcovských komisií, a teda táto lehota sa má vzťahovať na rozhodcovské rozsudky. Nielen z dôvodovej správy k novele tohto ustanovenia vyplýva, že rozhodcovský rozsudok bol považovaný za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku aj pre novelou a že aplikáciu tohto ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojím autentickým výkladom Národná rada Slovenskej republiky, avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi boli určité pochybnosti, bolo potrebné výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené. Podľa konajúceho súdu sa 15-dňová lehota v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vzťahovala na rozhodcovské rozsudky ako exekučný

titul len v období do 31.5.2010. To však neznamená, že po tomto dátume súd mohol vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. zamietnutie žiadosti ľubovoľne dlho odkladať. Stále platí všeobecná povinnosť súdu konať a rozhodnúť v primeranom čase bez zbytočných prieťahov tak, aby to zodpovedalo právu oprávneného na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). V danom prípade exekučný súd konal bez zbytočných prieťahov. V danom prípade súd po 14 dňoch od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol, teda ak by sa na daný prípad vzťahovala 15-dňová lehota, súd ju dodržal. Zdôraznil, že pokiaľ žalovaný namietal nepreukázanie nároku žalobcu aj z dôvodu nepreukázania skutočností uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení od 1.1.2013, toto ustanovenie nemožno v danej veci aplikovať, keďže žalobca uplatnil svoj nárok skôr, ako toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. Súd prvého stupňa konštatoval, že vecný základ nároku žalobcu bol nedôvodný, nezistil nesprávny úradný postup exekučného súdu a preto vyslovil, že je bezpredmetné zaoberať sa vznikom škody, jej výškou a príčinnou súvislosťou medzi postupom súdu a škodou žalobcu. Poukázal na to, že žalobca vôbec nepreukázal vznik škody, jej výšku a ani príčinnú súvislosť medzi postupom súdu a údajnou škodou žalobcu. K výške majetkovej škody žalobca nepredložil ani nenavrhol žiadne relevantné dôkazy. Táto nevyplýva ani z pripojeného exekučného spisu. Žalobca uplatňoval nárok v časti majetkovej škody paušálnou sumou bez uvedenia spôsobu jednotlivých zložiek tejto paušálnej sumy a bez akýchkoľvek dôkazov o správnosti takéhoto určenia paušálnej sumy. Takéto paušalizovanie výšky škody nie je možné akceptovať, v zmysle zákona sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, pričom paušálne sumy nepredstavujú ani skutočnú škodu ani ušlý zisk. Neobstojí tvrdenie žalobcu, že skutočnú škodu nie je možné vyčíslieť, resp. len s nepomernými ťažkosťami. Výška škody musí byť presne vyčíslená. Súd prvého stupňa tiež konštatoval, že žalobcovi nemohol priznať ani náhradu nemajetkovej ujmy jednak z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že by samotné konštatovanie porušenia jeho práv nebolo dostatočným zadosťučinením, a najmä preto, že žalobca nepreukázal ani nemajetkovú ujmu. Ani v tomto prípade neobstojí paušalizovaná náhrada. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení zaoberal znaleckým posudkom č. 1/2013 vypracovaný znalcom doc. JUDr. PhDr. Y. Slašťanom, T., ktorý žalobca založil do konania v obdobnej veci (sp.zn.6C/109/2012). Súd prvého stupňa uvedený znalecký posudok oboznámil v tomto konaní, hoci žalobca nepredložil jeho kópiu, naopak v liste zo dňa 2.9.2013 výslovne uviedol, že v každom konaní predloží podrobnú právnu argumentáciu založenú na tomto posudku. V tomto konaní tak žalobca neurobil. Tento posudok však nie je dôkazom, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Ide o znalecký posudok vypracovaný znalcom z odboru právnych vzťahov k cudzine, odvetvia európskeho práva za účelom zistenia, či je právom Európskej únie zakázané, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, boli rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Podľa názoru súdu prvého stupňa bez ohľadu na posúdenie tejto otázky nemá akákoľvek odpoveď na ňu význam pre toto konanie, pretože nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch v exekučnom konaní možno objektívne zistiť iba dôkazom, ktorým je oboznámenie exekučného spisu. Vzhľadom na to, že rozhodnutie v exekučnom konaní nebolo doposiaľ zákonným spôsobom zrušené ani zmenené, nemožno znaleckým posudkom preukazovať, že exekučný súd nemal v exekučnom konaní preskúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul a že na jeho podklade mohla byť vedená exekúcia. Uvedené je v tomto konaní právne bezvýznamné. Súd prvého stupňa k uvedenému dodal, že posudok ani nemôže byť dôkazom o prípadnej nezákonnosti rozhodnutia v exekučnom konaní pre všeobecne položenú otázku znalcom. Za nadbytočné považoval súd prvého stupňa vykonanie dokazovania výsluchom svedkov ako osôb pôsobiacich na súde vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu súdu z dôvodu, že jediným objektívnym dôkazom o prípadných prieťahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu a o prípadnom nezákonnom rozhodnutí môže byť iba exekučný spis, z ktorého sú zrejme všetky úkony a rozhodnutia súdu v danej veci, ako aj dĺžka konania a čas vykonávania jednotlivých úkonov. Súd prvého stupňa vyslovil, že nebol dôvod vo veci rozhodnúť medzitimným rozsudkom, pretože žaloba nebola dôvodná už v samotnom právnom základe. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1, 2 O.s.p.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav

neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Ak tak súd prvého stupňa spravil, odňal tým žalobcovi jeho právo na konanie pred súdom. Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok nepovažoval za nestranného. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 - 16 O.s.p., I. ÚS 27/98). Nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, III. ÚS 16/2000). Neobstojí názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Za týchto okolností nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Za danej procesnej situácie ústne pojednávanie nebolo neodkladným úkonom. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie a toto odvolanie žalobcu podáva. V čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Správanie súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Žalobca taktiež poukázal na to, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho právo na kontradiktórny súdny proces tým bolo porušené. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si určil sám a vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, pretože vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Dôvodil, že pokiaľ žalovaný nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobe v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods.3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods.1 O.s.p. s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými žalobcom a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods.1 O.s.p.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu žalobcom podaného odvolania, bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a vo veci verejne vyhlásil rozsudok podľa § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd, zhodne s názorom súdu prvého stupňa, považoval návrh žalobcu na prerušenie konania, ktorý bol súd prvého stupňa doručený 10.2.2014 za nedôvodný. Porovnaním obsahu návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 20.6.2013 (prvého vo veci) a návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 10.2.2014 (druhého vo veci) odvolací súd zistil, že ide o totožné návrhy z istých dôvodov. K návrhu o prerušenie konania zo dňa 10.2.2014 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu pripojil ústavnú sťažnosť, ktorou odôvodňoval zrušenie pojednávania a prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Vzhľadom na právnu skutočnosť, že o totožnom návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 20.6.2013 bolo v danej veci už právoplatne rozhodnuté a v čase rozhodovania o návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 10.2.2014 z dôvodu konania o ústavnej sťažnosti žalobcu pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, Ústavný súd Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu zo dňa 13.12.2012 rozhodol uznesením č.k. III. ÚS 293/2013-12 zo dňa 2.7.2013 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu, je nepochybné, že dňa 12.2.2014 žalobcom tvrdný dôvod na prerušenie konania podľa citovaného ustanovenia neexistoval. Súd prvého stupňa rozhodol správne, keď návrh na prerušenie konania zo dňa 10.2.2014 zamietol.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi účastníkov konania, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku žalobu zamietol a žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal z dôvodu, že žalovaný podľa § 151 ods. 1 O.s.p. trovy konania nevyčísľil a z obsahu spisu žalovanému žiadne trovy nevyplývajú. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberal, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo postupom súdu k procesným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. iným vadám konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody posudzoval odvolací súd podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Žalobcom namietané vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto odvolací súd posudzoval či postupom súdu prvého stupňa nebola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.).

V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z pojednania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu, nakoľko rozhodovacia činnosť ostatných sudcov tohto okresného súdu nie je v tejto veci daná. Námetka žalobcu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že prejednávacia vec bola pôvodne pridelená na pojednanie a rozhodnutie sudcovi Okresného súdu Bánovce nad Bebravou JUDr. Radoslavovi Svitani, PhD. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 19NcC/457/2012-15 zo dňa 18.10.2012 rozhodol, že sudca JUDr. Radoslav Svitana, PhD. nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany žalobcu dospel k záveru, že na strane zákonného sudcu nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ho v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z pojednávania a rozhodovania veci vzhľadom na pomer k veci a na pomer k účastníkovi konania. Z obsahu spisu vyplýva, že v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou sp.zn. 4Er/739/2010 nebol JUDr. Radoslav Svitana, PhD. zákonným sudcom. Odvolací súd v konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tohto sudcu a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietaného sudcu nemôžu byť ani úvahy žalobcu založené na skutočnosti,

že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu namietaného sudcu k účastníkom a k prejednávanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jeho nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. K pojmovým znakom tohto odňatia patrí odňatie možnosti konať pred súdom, k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu a možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Tieto pojmové znaky musia byť splnené súčasne. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd preskúmal splnenie podmienok na postup súdu prvého stupňa v konaní podľa § 114 ods. 1, 2, § 120 ods. 4, § 101 ods. 2 a § 123 O.s.p.

Podľa § 114 ods. 2 O.s.p. v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi.

Procesnou povinnosť súdu je pripraviť pojednávanie tak, aby ochrana práv účastníka bola rýchla a účinná a aby sa rozhodlo spravidla na jedinom pojednávaní. Súd musí procesné úkony vykonávať tak, aby nedochádzalo k porušovaniu práva účastníka na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Pripravou pojednávania podľa § 114 O.s.p. treba rozumieť všetku činnosť sudcu (predsedu senátu) od začiatku konania na súde až do začatia pojednávania vo veci. K procesným úkonom, ktoré je súd povinný vykonať podľa § 114 ods. 2 O.s.p. patrí doručenie návrhu na začatie konania (žaloby) spolu s prílohami odporcovi (žalovanému) do vlastných rúk na vyjadrenie s uvedením rozhodujúcich skutočností na svoju obranu a označenie dôkazov, ktorých sa dovoľáva, prípadne na predloženie listiny, v súdom určenej lehote. Občiansky súdny poriadok lehotu na vyjadrenie neurčuje, ide o tzv. sudcovskú lehotu, ktorú možno v odôvodnených prípadoch z vážnych dôvodov predĺžiť. V rámci prípravy pojednávania vykoná súd poučenie všetkých účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p., vrátane tých, ktorí sú zastúpení v konaní právnym zástupcom. Ide prejav koncentračnej zásady a zásady neúplnej apelácie civilného procesu. Ak žalovaný splní povinnosť a k žalobe a k prílohám sa vyjadrí v lehote určenej súdom, súd toto vyjadrenie bez zbytočného odkladu odošle žalobcovi.

Odvolací súd po preskúmaní postupu súdu prvého stupňa konštatuje, že postup tohto súdu zodpovedá všetkým stanoveným procesným podmienkam prípravy pojednávania podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa dňa 18.12.2012 doručil žalobu žalovanému spolu s výzvou, aby sa žalovaný k žalobe vyjadril v lehote 15 dní. Vyjadrenie žalovaného došlo súdu prvého stupňa dňa 21.2.2013. Poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p. vrátane poučenia podľa § 14 ods. 1, § 30, § 119, § 147a, § 151 ods. 1 O.s.p. vykonal súd prvého stupňa uznesením zo dňa 31.10.2012 a výzvou zo dňa 28.11.2012. Na deň 26.6.2013 nariadil súd prvého stupňa v právnej veci pojednávanie. Spolu s predvolaním na pojednávanie súd prvého stupňa opätovne doručil žalobcovi, právnenému zástupcovi žalobcu a žalovanému poučenie účastníka konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a právnenému zástupcovi žalobcu odoslal vyjadrenie žalovaného k žalobe. Právny zástupca žalobcu a žalovaný prevzali doručované písomnosti súdu dňa 14.3.2013. Dňa 21.6.2013 o 19:17 hod. bol súdu prvého stupňa doručený návrh právneho zástupcu žalobcu na zrušenie pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania. Dňa 24.6.2013 súd prvého stupňa informoval účastníkov o zrušení pojednávania. Dňa 26.7.2013 bol žalovanému doručený návrh na prerušenie konania, ku ktorému sa nevyjadril. Súd prvého stupňa uznesením č.k. 6C/313/2012-77 zo dňa 11.9.2013 návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Proti uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. O odvolaní žalobcu proti vydanému uzneseniu rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 17Co/828/2013-98 zo dňa 26.11.2013, ktorým uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Na deň 12.2.2014 nariadil súd prvého stupňa vo veci pojednávanie, v doručenom predvolaní na pojednávanie vykonal súd prvého stupňa opätovne poučenie účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Právny zástupca žalobcu dňa 10.2.2014 o 8:20 hod. doručil súdu prvého stupňa návrh na zrušenie pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej žiadosti spolu s ústavnou sťažnosťou. Žalovaný, ktorý sa z neúčasti ospravedlnil, nežiadal o odročenie pojednávania, odkázal na svoje písomné vyjadrenie vo veci. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa pri vyššie opísanom procesnom postupe splnil a mal dňa 12.2.2014 splnené všetky procesné

povinnosti a podmienky na prejednanie a rozhodnutie veci na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa okrem iného namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

Preskúmaním obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca mal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol žalovaný v písomnom vyjadrení. Vyjadrenie žalovaného spolu s pripojenými prílohami k vyjadreniu mal právny zástupca vo svojej faktickej dispozícii od 14.3.2013 pred začiatkom pojednávania vo veci samej dňa 26.6.2013. V tomto smere tvrdenie žalobcu nie je pravdivé.

Na prejednanie veci nariadil súd prvého stupňa pojednávanie podľa § 115 ods. 1 O.s.p. pri zachovaní lehoty podľa § 115 ods. 2 O.s.p. po splnení procesných povinností podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol bez účasti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Na strane právneho zástupcu žalobcu absentoval dôležitý dôvod, pre ktorý by bol súd prvého stupňa povinný pojednávanie dňa 12.2.2014 zrušiť alebo odročiť. Z doručky súdneho doručovateľa vyplýva, že právny zástupca žalobcu prevzal uznesenie Krajského súdu v Trenčíne o nevyhlásení zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania veci dňa 8.11.2012. Toto vykonateľné uznesenie je v ďalších štádiách konania pre súd prvého stupňa záväzné a súd prvého stupňa bol povinný v prejednávaní veci ďalej konať v súlade so svojou povinnosťou podľa § 1 ods. 1 O.s.p. aj napriek tomu, že žalobca podal ústavnú sťažnosť. K odkladu vykonateľnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nedošlo. Odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti žalobcu rozhodol uznesením č.k. III. ÚS 293/2013-12 zo dňa 2.7.2013 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (zákon o ústavnom súde). V čase nariadeného pojednávania vo veci dňa 12.2.2014 na strane žalobcu a ani jeho právneho zástupcu neexistoval dôvod na zrušenie pojednávania a prerušenie konania, ktoré žalobca navrhol z tých istých dôvodov. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka konania alebo jeho právneho zástupcu v prípade splnenia podmienok, ktoré spočívajú v tom, že účastník konania alebo jeho právny zástupca bol na pojednávanie riadne predvolaný so zachovaním 5-dňovej lehoty na prípravu pojednávania (§ 115 ods. 2 O.s.p.) a tento účastník konania alebo jeho právny zástupca včas nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Tento dôležitý dôvod, pre povahu ktorého sa nemôže pojednávanie sa musí týkať predovšetkým jeho osoby a mal by sa vyznačovať určitou mierou nepredvídateľnosti, mal by byť závažný a svojím rozsahom alebo z iných dôvodov by mal obsahovať dôvodený znak ospravedlnosti. Dôležitosť dôvodu treba hodnotiť ku všetkým okolnostiam konkrétnej veci aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti. Novela Občianskeho súdneho poriadku vykonaná zákonom č. 388/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2012 zaviedla obligatórne náležitosti návrhu na odročenie pojednávania. Návrh právneho zástupcu žalobcu tieto obligatórne náležitosti neobsahuje. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu predmetného návrhu nevyplýva žiadny dôležitý dôvod neúčasti právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 12.2.2014. Za daného procesného stavu súd prvého stupňa nariadením pojednávania na prejednanie veci samej na deň 12.2.2014 umožnil sporovým stranám zúčastniť sa prejednaní veci vrátane možnosti označiť rozhodné skutočnosti a dôkazy, vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonal (§ 123 O.s.p.), vykonať zhrnutie návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.). Odvolací súd preskúmaním postupu súdu prvého stupňa, s prihliadnutím na všetky okolnosti veci, vyhodnotil postup tohto súdu ako správny, keď mal preukázané, že súd prvého stupňa mal pre prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného splnené všetky podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Zo skutočností a postupov súdu prvého stupňa v konaní vyplýva, že právo žalobcu na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo porušené. Prejednaním veci v neprítomnosti účastníkov konania súd prvého stupňa neodňal účastníkom konania možnosť konať

pred súdom. Odvoláciu námietku žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvého stupňa vyhodnotil odvolací súd ako neďovodnú. Nepravdivé je aj tvrdenie právneho zástupcu žalobcu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Odvolací súd je toho názoru, že žalobca v konaní nespĺnil dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 O.s.p. V sporových konaniach, ako je aj v danej veci, sa nespĺnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neunesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť závisí od účastníkov konania, ktorí tým vymedzujú predmet dokazovania, teda to čo má byť preukázané. Na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých má účastník konania dôkazné bremeno slúži dôkaz, dôkazný prostriedok realizovaný v procese dokazovania. Vymedzenie okruhu skutočností, ktoré musí účastník uviesť a následne preukázať závisí od hypotézy hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný vzťah medzi účastníkmi. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej podmienkami sú : výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musí preukázať poškodený, ktorý znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

Právne vzťahy, z ktorých žalobca odvodzoval nároky uplatnené žalobou sú upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinnosť 1. júla 2004, zmena vykonaná zákonom č. 215/2007 Z.z. s účinnosťou od 1. septembrom 2007, zmena vykonaná zákonom č. 477/2008 Z.z. a zákonom č. 517/2008 Z.z. s účinnosťou od 1. januárom 2009, zmena vykonaná zákonom č.508/2010 Z.z. s účinnosťou od 1. januárom 2011, zmena vykonaná zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013) v znení do 31.12.2012.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ nesprávny úradný postup existuje nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť žalobcu spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní sp.zn. 4Er/739/2010. Nesprávny úradný postup žalobca charakterizoval ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v

primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia exekučným súdom v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov žalobca navrhoval ako dôkaz súdny spis exekučného súdu vedeného medzi oprávneným - žalobcom a povinnou E. I. pre vymoženie peňažnej

pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnej vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 3920171 (EX 10712/2010).

V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že nevydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na podklade sťažnosti na prieťahy, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Žalobca nepreukázal, že prieťahy, o ktorých bolo v inom konaní rozhodnuté, sú neodôvodnené, boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody žalobcu v exekučnom konaní z dôvodu, že jeho pohľadávka sa stala nevymáhateľnou a nevykonateľnou.

Odvolací súd konštatuje, že v danej veci možno posudzovať nesprávny úradný postup exekučného súdu len z hľadiska plynulosti konania v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pretože vyslovenie nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote neprichádza do úvahy. Podľa § 36 ods. 1 Exekučného zákona exekučné konanie začalo dňa 21.7.2010. V čase začatia exekučného konania bolo toto konanie upravené Exekučným poriadkom v znení účinnom od 1.6.2010, ktorý v ustanovení § 44 ods. 2 posledná veta nestanovoval pre prípad, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sa týka prípadu, ak súd nezistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom.

Odvolacie dôvody prezentované žalobcom v odvolaní nemajú oporu v zistenom skutkovom stave ani v právnom posúdení veci súdom prvého stupňa. Odvolací súd poukazuje na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebol zistený nesprávny úradný postup a ani existencia nezákonného rozhodnutia exekučného súdu.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s posúdením a hodnotením listinného dôkazu, znaleckého posudku č.1/2013 vypracovaného znalcom doc. JUDr. PhDr. Y. L., PhD. Za splnenia všetkých procesných povinností, ktoré vykonal súd prvého stupňa v súlade s príslušnými ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku o konaní, prejednaní a rozhodnutí veci, keď účastníkov riadne poučil o možnosti označiť a predkladať dôkazy a na pojednávaní dňa 12.2.2014 vyhlásil dokazovanie za skončené, odvolací súd v súlade s § 213 ods. 5 O.s.p. nezistil dôvody na doplnenie dokazovania, pre ktoré nebol daný právny základ žalobcom uplatnených nárokov.

Odvolací súd poukazuje na to, že niektoré odvolacieho dôvody sa vôbec netýkajú prejednávanej veci, tvrdenia žalobcu nezodpovedajú skutočnému stavu veci a vo vzťahu k prejednávanej veci sú nepravdivé. Je zrejmé, že obsah podaného odvolania vyhotovil právny zástupca žalobcu tak, aby obsah odvolacieho dôvodu takmer vo všetkých prípadoch, v ktorých žalobca uplatnil proti žalovanému na súdoch Slovenskej republiky svoje nároky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedené sa prejavuje predovšetkým v námietkach proti procesnému postupu súdu prvého stupňa, keď žalobca napríklad na jednej strane tvrdí, že súd rozhodol bez pojednávania a na druhej strane tvrdí, že pre nariadenie pojednávania vo veci samej nemal súd splnené základné povinnosti a zákonné podmienky, nepravdivé sú aj tvrdenia dodržania povinnosti súdu prvého stupňa podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a postupu podľa § 123 O.s.p. Súd prvého stupňa mal v konaní k dispozícii znalecký posudok č. 1/2013, o ktorom žalobca v odvolaní tvrdil, že tento hodlal predložiť ako dôkaz o výške majetkovej škody. Z tohto pohľadu sa obsah odvolania javí bez znalosti konkrétnej procesnej situácie v postupe súdu prvého stupňa v danej veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. Žalovanému ako úspešnému účastníkovi by patrila náhrada trov odvolacieho konania. Žalovaný trovy

odvolacieho konania v lehote najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozsudku nevyčíslil. Odvolací súd konštatuje, že žalovanému z obsahu spisu žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú. Preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania podľa § 151 ods. 2 O.s.p. nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.